

Λήδα Βαρβαρούση

Ένα ψάρι που δεν ήξερε...
να κολυμπάει!

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Σε μια γυάλα στρογγυλή,
ζούσε κάποτε ένα ψάρι
που ήταν όμορφο πολύ!

Είχε τα πάντα μες στη γυάλα,
τρένα, πλοία μικρά μεγάλα,
και όλη μέρα έπαιζε μπάλα,
μοναχό του, χωρίς ψάρια άλλα!

«Όλη μέρα γύρω γύρω,
με τη γυάλα μου τριγύρω,
όλο μόνο μου μιλώ
κι όλο μόνο κολυμπώ».

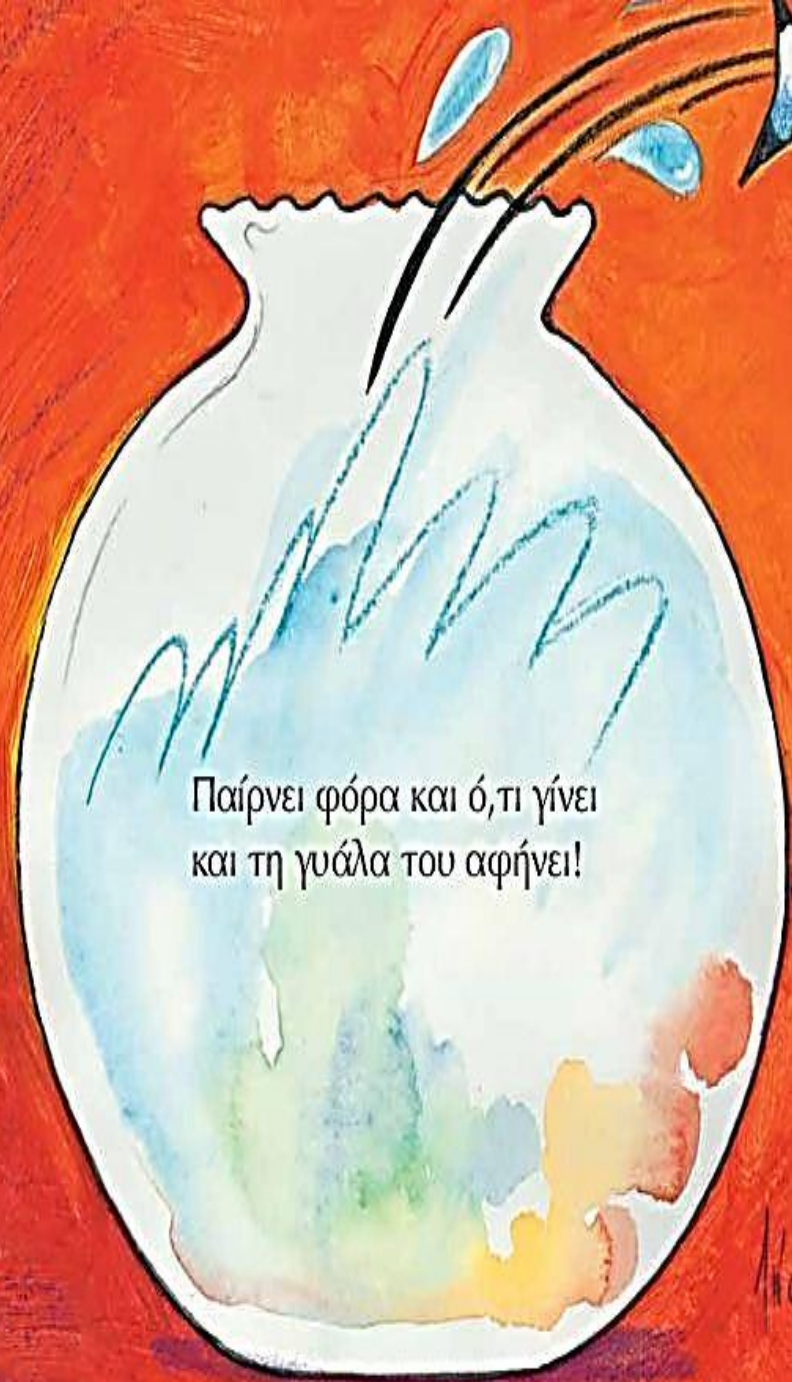
«Νιώθω σαν να 'μαι σε κλουβί,
δεν είναι, βλέπεις, κι άλλοι εκεί!
Τι να κάνω πια δεν ξέρω,
είμαι μόνο και υποφέρω.
Θέλω κάποιον για να παίξω
και να βγω στη λίμνη έξω.»

πρέπει να φύγω,

πρέπει να βγω

και να κολυμπήσω ελεύθερο

στης λίμνης το νερό!»

Παίρνει φόρα και ό,τι γίνει
και τη γυάλα του αφήνει!

«Πέρτω μέσα στο νερό.
Τώρα όμως πού θα πάω;
Ξέχασα να κολυμπάω...
Κινδυνεύω να πνιγώ!

Ζαλιζομαι,

λιποθυμώ!

Το κεφάλι μου
γυρίζει

και η μύτη μου
σφυρίζει!

Πέφτω,

πέφτω,

τι θα κάνω;

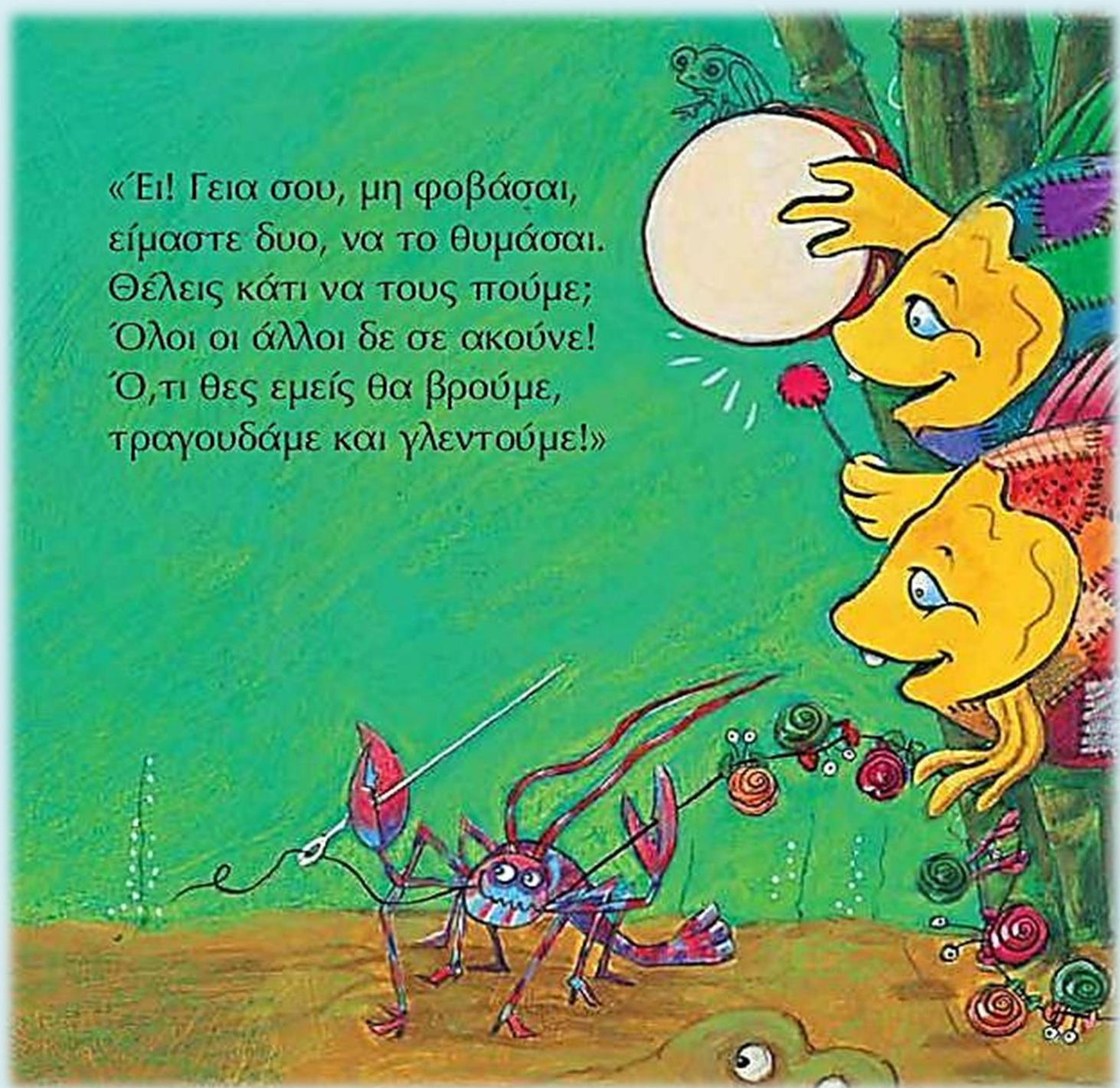
Νόμιζα πως ξέρω μπάνιο!»

«Βοήθεια! Ακούτε
εσείς μες στο βυθό;
Ελάτε να με μάθετε
κολύμπι στο λεπτό!»

βοήθεια!

«Έι! Γεια σου, μη φοβάσαι,
είμαστε δυο, να το θυμάσαι.
Θέλεις κάτι να τους πούμε;
Όλοι οι άλλοι δε σε ακούνε!
Ό,τι θες εμείς θα βρούμε,
τραγουδάμε και γλεντούμε!»

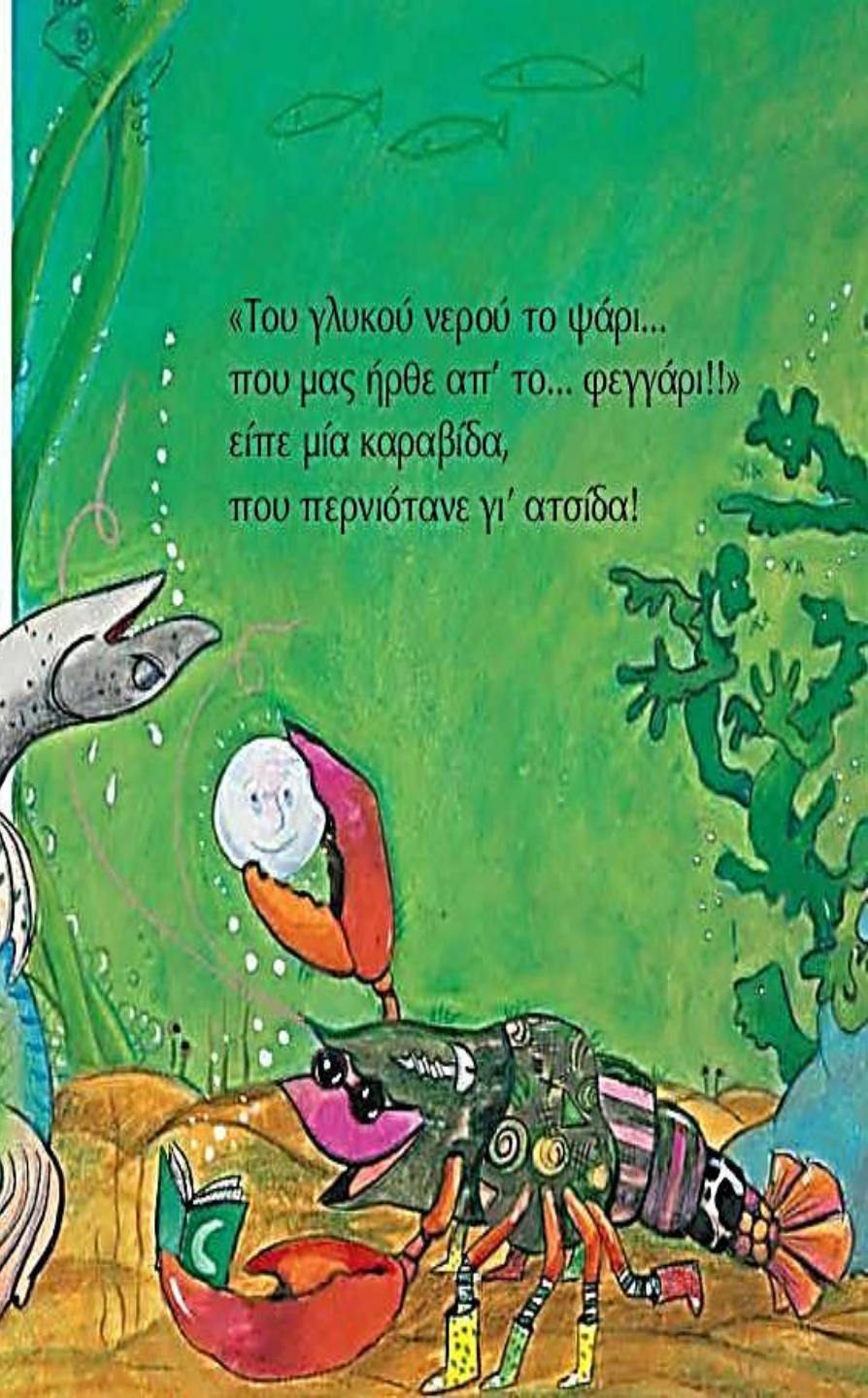
«Βλέπω τη λίμνη πολύ μεγάλη
και με έχει πιάσει ζάλη!
Πού να το ξέρω τόσον καιρό;
Φοβάμαι το πολύ νερό!»

Το κοιτούσανε τα βρύα
και λέγανε αστεία κρύα!
Το εβλέπανε τα χέλια
και χτυπιόντουσαν στα γέλια!

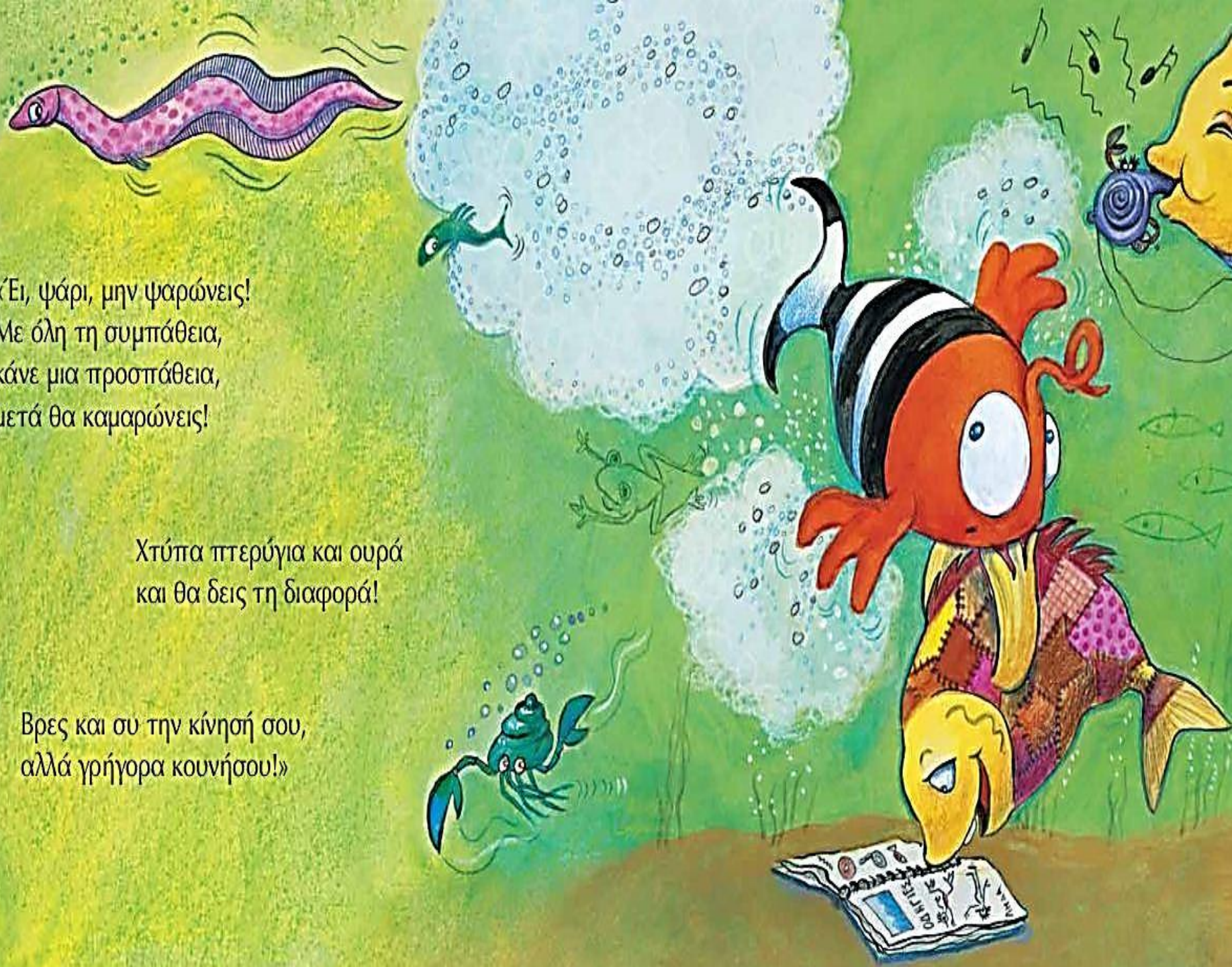
«Του γλυκού νερού το ψάρι...
που μας ήρθε απ' το... φεγγάρι!!»
είπε μία καραβίδα,
που περνιότανε γι' ατσίδα!

«Εί, ψάρι, μην ψαρώνεις!
Με όλη τη συμπάθεια,
κάνε μια προσπάθεια,
μετά θα καμαρώνεις!»

Χτύπα πτερύγια και ουρά
και θα δεις τη διαφορά!

Βρες και συ την κίνησή σου,
αλλά γρήγορα κουνήσου!»

Βάζει μάσκα και κουλούρα,
καμαρώνει όλο φιγούρα.

Πάει όμως να κολυμπήσει...
τίποτα δε γίνεται!

θα ξαναπροσπαθήσει!

Φοράει βατραχοπέδιλα
και τους κοιτάει ανέμελα!

Τούμπες κάνει, κύκλους κάνει,
τ' άλλα ψάρια έχει τρελάνει.

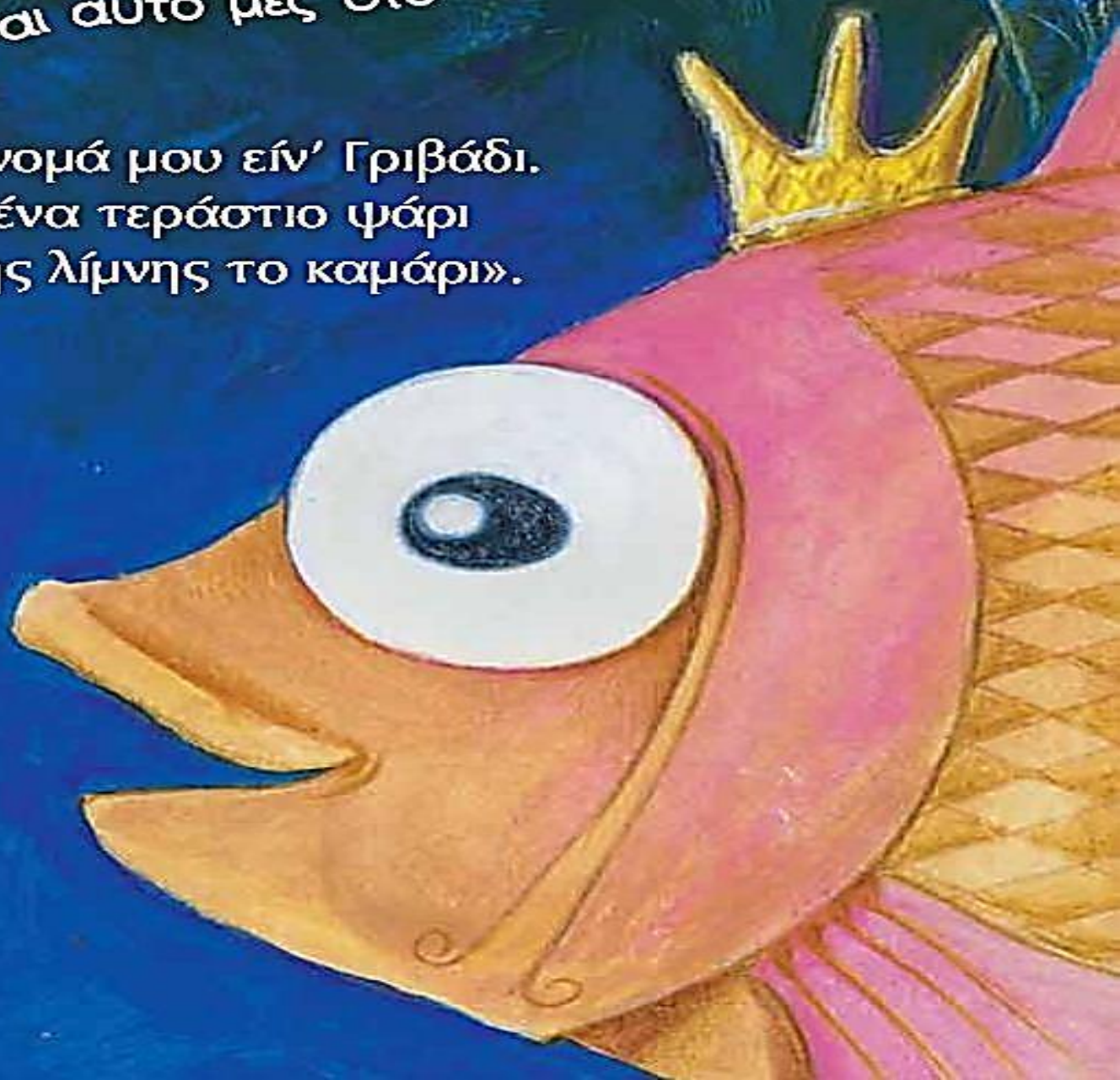
«Ξέρουμε της λίμνης την αράχνη
που φουσκάλες τέλειες φτιάχνει!»
Και του κάνει μια φουσκάλα
που του θύμισε τη... γυάλα.

Μπαίνει μέσα με χαρά,
στα δικά του τα νερά.
Δε θέλει πια να κολυμπήσει,
την προσπάθεια θ' αφήσει.

«Τι είναι αυτό μες στο σκοτάδι;»

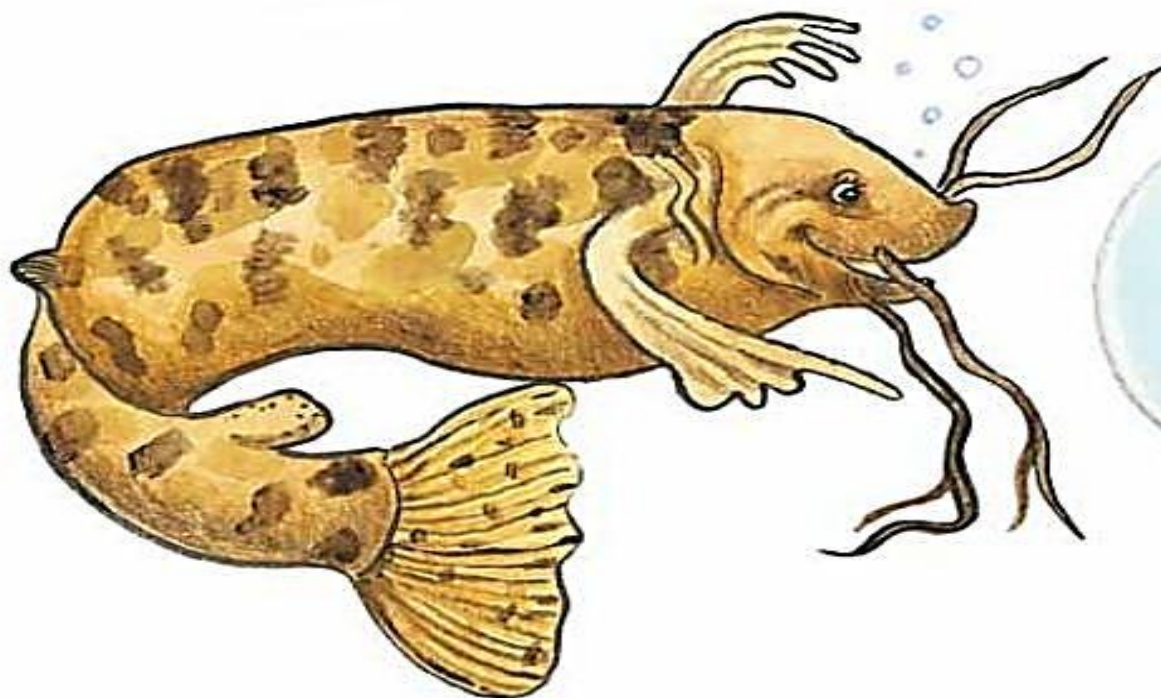
«Το όνομά μου είν' Γριβάδι.
Είμαι ένα τεράστιο ψάρι
και της λίμνης το καμάρι».

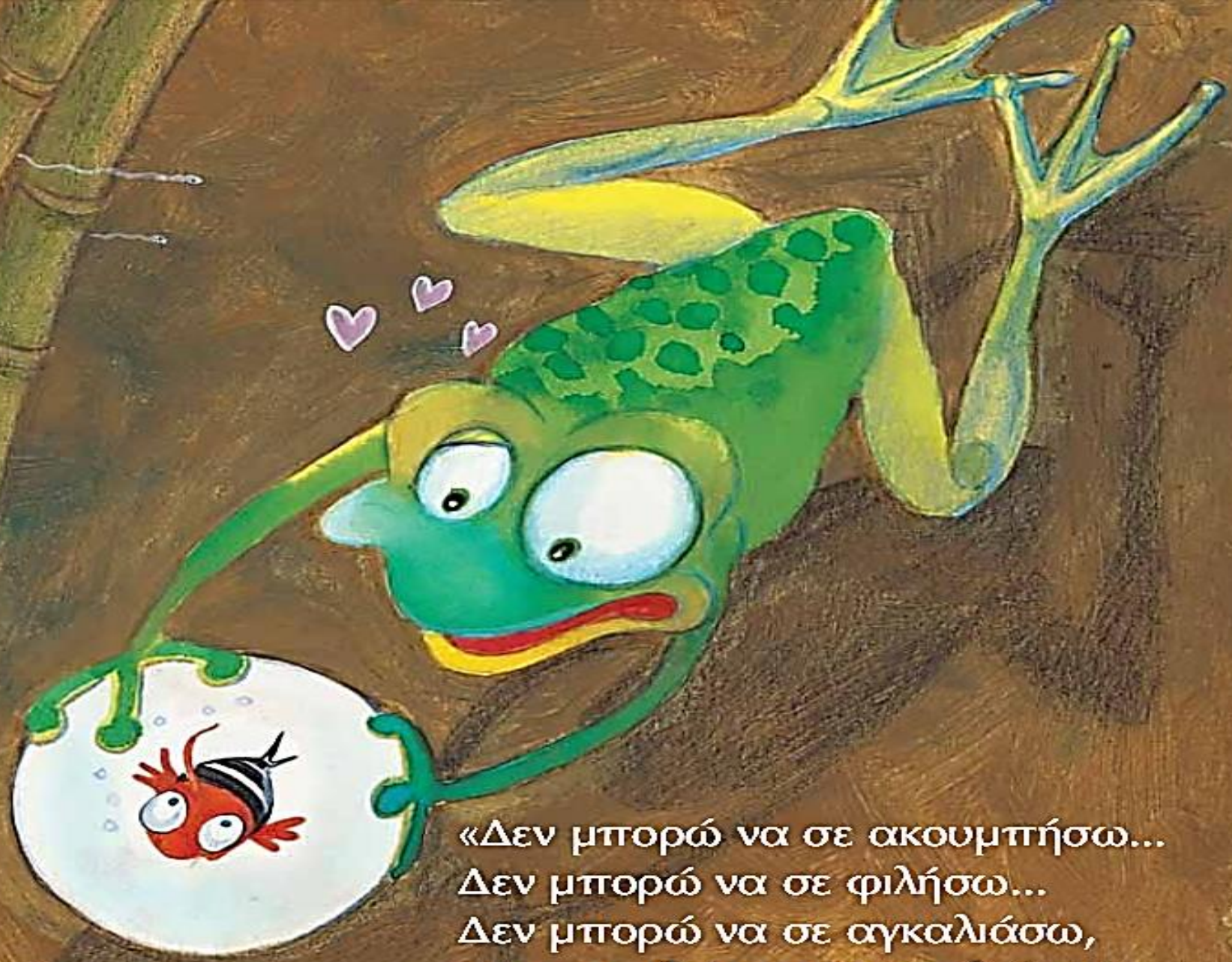

«Είσαι ψάρι, είμαι ψάρι
και με λεν Γλυνάρι.
Βγες έξω για να παίξεις,
μέσα κει πόσο θα αντέξεις;»

«Είμαι ένας Γουλιανός,
φίλος σου παντοτινός!
Μα πώς να παίξουμε μαζί,
αφού μένεις στο κλουβί;»

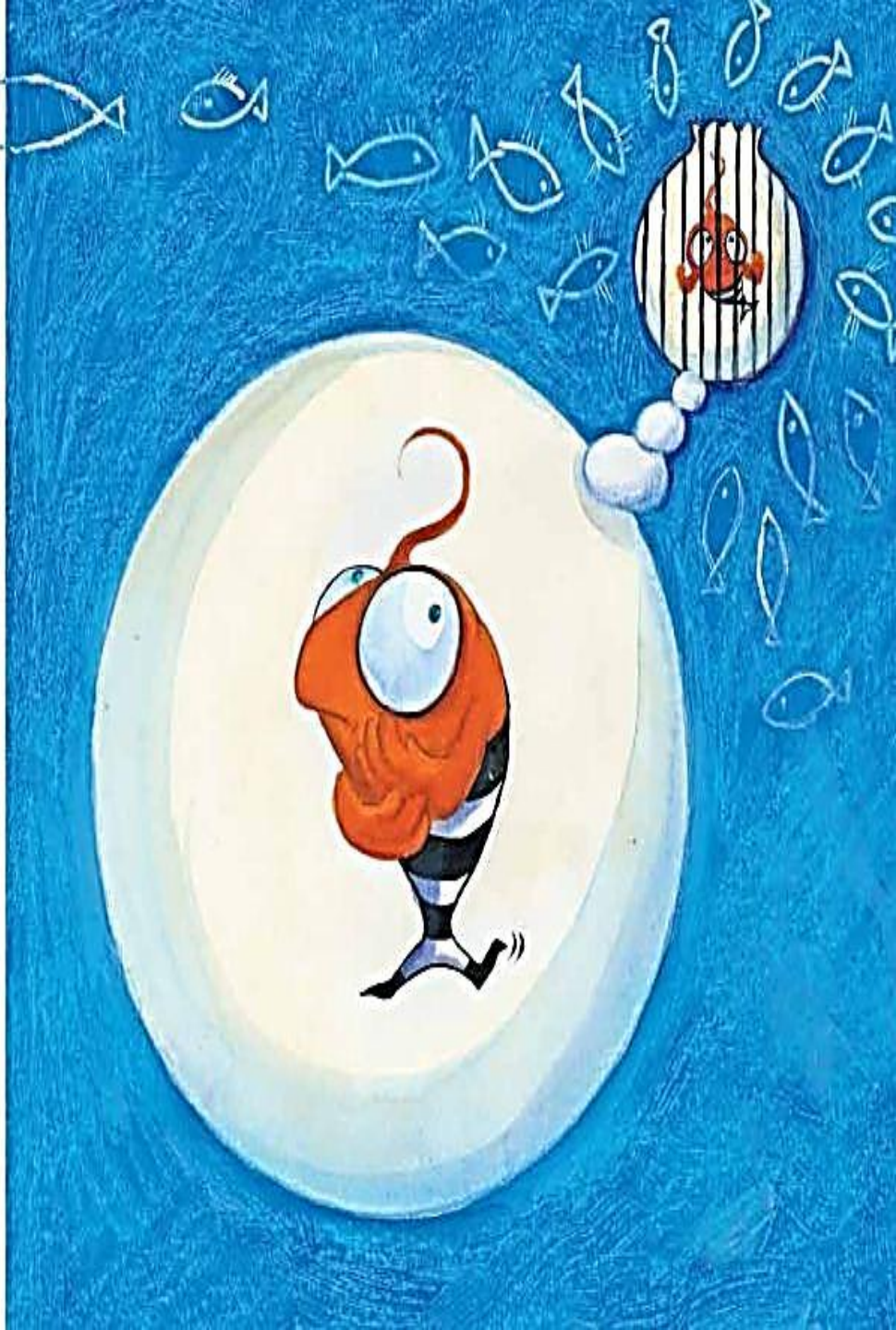

«Δεν μπορώ να σε ακουμπήσω...
Δεν μπορώ να σε φιλήσω...
Δεν μπορώ να σε αγκαλιάσω,
στην καρδιά σου να φωλιάσω!»

«Πάλι ζω μέσα σε γάλα,
μακριά από τα ψάρια τ' άλλα!
Νιώθω απαίσια και χάλια,
σαν τη μύγα μες στο γάλα!
Μήπως λίγο προσπαθήσω
και το φόβο μου νικήσω!»

«Αν πολύ κάτι το θες,

τρόπο κάθισε και βρες!!»

«Πρέπει δύναμη να βρω,
να νικήσω το νερό!

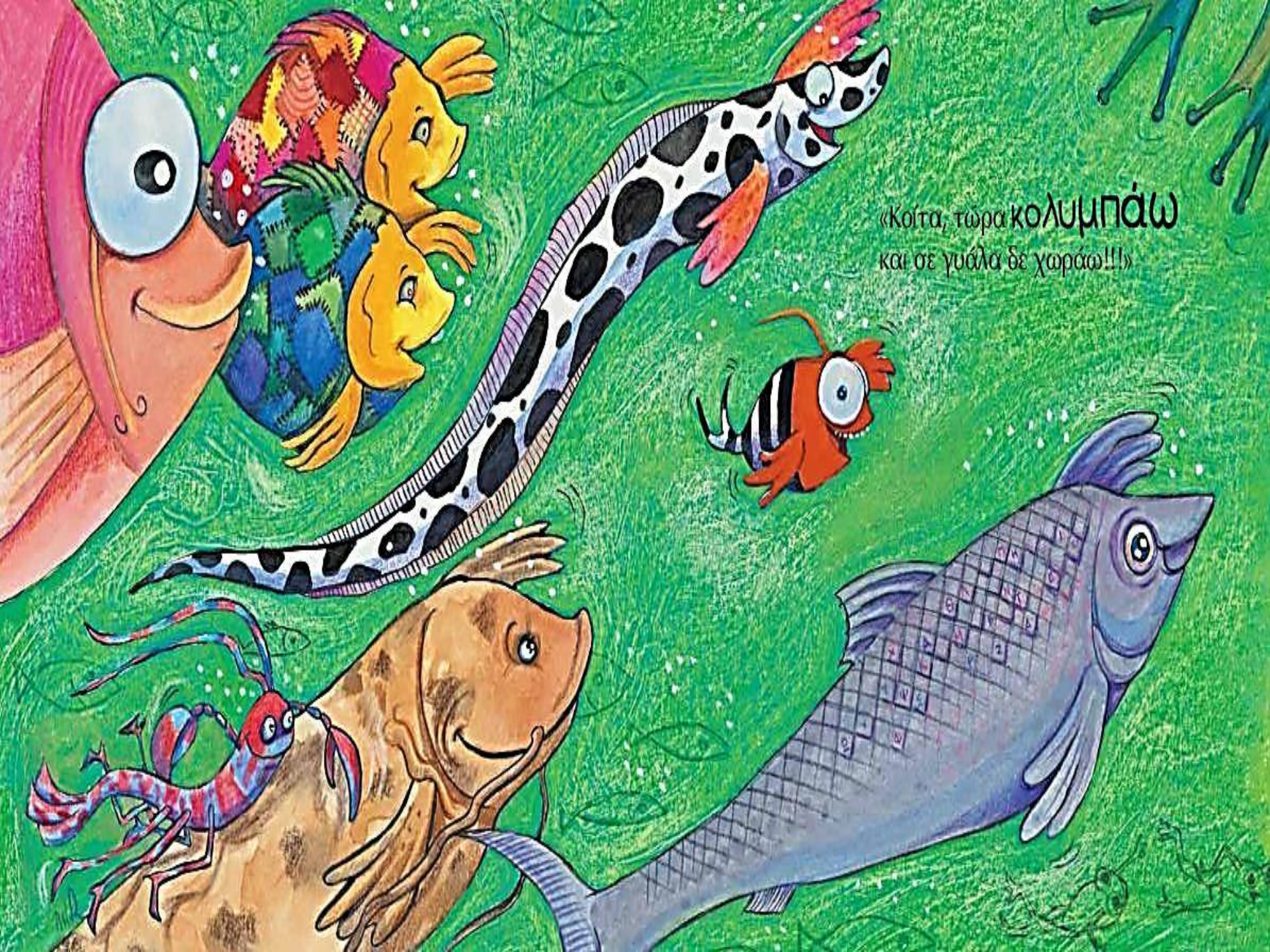
Θέλω όλα να τα δω,
τίποτα να μην αφήσω.

Είμαι ψάρι γενναίο εγώ
και θα κολυμπήσω!»

Παίρνει φόρα χωρίς σκέψη,
δε φοβάται μη μουσκέψει!

«Κοίτα, τώρα κολυμπάω
και σε γυάλα δε χωράω!!!»